

KUNHUTA

novoměstský farní zpravodaj

**Nové Město na Moravě
leden 2006**

Nový rok, cesta do neznáma

Začínáme nový rok. Jako křesťané však víme, že na všechny úkoly nejsme sami. Máme důvěru, že Bůh na přimluvu Panny Marie požehná našemu přičinění, že nový rok bude dobrý rok. Lidské přičinění dokáže mnoho. Zdokonalí lidi, zlepší životní podmínky a zabrání mnohému zlu. Mohou však přijít bouře v přírodě i ve společnosti, na něž lidská síla nestačí.

Ničivý orkán zuřil na širém moři. Zpěněné vlny pohazovaly korábem, jakoby to byla ořechová skořápka. Ustrašení cestující nařikali v kabinách, jen synek kormidelníka si klidně hrál v tomto zmatku. Konečně bylo po nebezpečí a cestující se ptali chlapce, jak to, že se nebál. „Proč bych se bál“, řekl, „vždyť tatínek držel kormidlo v ruce.“

Až budeme mít obavy z hrozivé budoucnosti, vzpomeňme na toho chlapce. Bůh je náš otec a on je u kormidla. Častokrát nám to kněz připomíná, když nás zdraví: „Pán s vámi.“ Když je Pán s námi, všechno zlé půjde pryč. Na počátku nového roku slyšíme výzvu: Jděte ve jménu Páně! Vzpomeňme na chlapce Davida, který odpověděl Goliášovi, když mu vyhrožoval: „Ty jdeš na mě v brnění s mečem a kopím. Ale já jdu proti tobě ve jménu Páně.“

Nezvítězila síla, nýbrž pevná důvěra v pomoc Boží. S touto důvěrou půjdeme do každé tíživé situace tohoto roku. „I kdybych musel jít temnotou rokle, nezaleknu se zlého, neboť ty, Bože, jsi se mnou.“

(Hořící srdce – P. Alois Pekárek)

Děti se naučí tomu, v čem žijí
Jestliže děti žijí obklopeny kritikou, naučí se odsuzovat.

Jestliže žijí obklopeny nepřátelstvím, naučí se bojovat.

Jestliže děti žijí obklopeny strachem, naučí se být bázlivé.

Jestliže žijí obklopeny lítostí, naučí se litovat samy sebe.

Jestliže děti žijí obklopeny zasměšňováním, naučí se být stydlivé.

Jestliže žijí obklopeny žárlivostí, naučí se, co je to závist.

Jestliže děti žijí obklopeny zahanbováním, naučí se cítit vinny.

Jestliže děti žijí obklopeny tolerancí, naučí se být trpělivé.

Jestliže žijí obklopeny podporou, naučí se mít důvěru.

Jestliže děti žijí obklopeny chválou, naučí se oceňovat.

Jestliže žijí obklopeny přijetím, naučí se mít rády samy sebe.

Jestliže jsou děti vítány, naučí se nacházet ve světě lásku.

Jestliže žijí obklopeny uznáním, naučí se mít cíl.

Jestliže děti žijí obklopeny sdílením, naučí se být štědré.

Jestliže žijí obklopeny poctivostí a upřímností, naučí se, co je pravda a spravedlnost.

Jestliže děti žijí v bezpečí, naučí se důvěřovat sobě i ostatním.

Jestliže děti žijí obklopeny přátelstvím naučí se, že na světě je pékně.

Jestliže děti žijí obklopeny klidem, naučí se pokoji v mysli.

V čem žijí vaše děti?

D. L. Nolteová

Setkání se sebou

Abych se mohl setkat s Bohem, musím se předně setkat nejdříve sám se sebou. Předně musím být nejdříve sám u sebe. A to normálně nejsem. Neboť když se pozoruji, objevím, že se mé myšlenky potulují sem a tam, že jsem se svými myšlenkami někde, ale ne u sebe. Nemám žádný kontakt se sebou, mé myšlenky mě odvádějí ze mne ven a vedou mě někam jinam. První úkon modlitby záleží v tom, abych se dostal nejprve do styku se sebou samým. Tomu nás stále znovu učili církevní Otcové a staří mniši. Tak Cyprián z Kartága říká: „Jak můžeš žádat od Boha, aby tě slyšel, když sám sebe neslyšíš? Chceš, aby Bůh myslel na tebe, a ty sám na sebe nemyslíš.“ Když já nejsem doma, nemůže mě ani Bůh zastihnout, kdyby chtěl ke mně přijít. Slyšet sebe znamená slyšet svou pravou podstatu. Slyšet sebe sama, dostat se do styku se sebou a se svými nejhlubšími potřebami je podle Cypriána podmínkou, abychom se dostali v modlitbě do styku s Bohem.

Modlitba není žádný zbožný útek od mého já, nýbrž je to nejdříve poctivé setkání se sebou. Tak mluví Evargius Ponticus: „Chceš-li poznat Boha, uč se nejdřív poznávat sebe.“ To není žádné psychologizování víry, to je nutný předpoklad modlitby. Když se ihned uteču k zbožným citům nebo slovům, nevede mě modlitba k Bohu, ale jen do širých prostor mé fantazie. Musím se nejprve poctivě zaposlouchat do sebe samého. Při setkání s Bohem se musím setkat sám se sebou. Přitom nemůžeme říci, co je dřív, zda setkání se sebou jako předpoklad setkání s Bohem, nebo setkání s Bohem jako předpoklad setkání se sebou. Obojí se navzájem podmiňuje a prohlubuje. Mám-li se v modlitbě setkat se sebou, však neznamená, že bych se měl ustavičně točit kolem sebe a kolem svých problémů. Nýbrž to znamená, že se mám prodrat k své pravé totožnosti, k svému já, k jádru své osobnosti. Jak říká Cyprián: „Vždyť ty sám nejsi u sebe. Jak chceš, aby Bůh byl u tebe?“

(Anselm Grün – Modlitba jako setkání)

Podivné novoroční přání

V těchto dnech si přátelé a známí při setkání potřásají rukou a s úsměvem si přejí všecko dobré. Vzpomněl jsem si na podivné přání, které před lety zkušený kněz pronesl ke svým věřícím: „Nejprve přejí dětem a mládeži, aby se trochu spálili; manželům přejí, aby občas byli hluchoněmí; starším lidem, aby se dali pochovat a nám všem, abychom byli nespokojeni.“ Co to neslýchaného? Nuže, chci své přání poněkud rozvést.

1. Velikou radost mají rodiče, když jejich maličké dítě začne chodit. Pozorně sledují jeho první krůčky. Když se dítě blíží k rozpáleným kamnům, volají varovně: „Pálí!“ Dítě se zarazí, obrátí, ale přece jen nedůvěřivě se dívá na zakázaná dvířka. A jednou, až se nebudete dívat, se dítě přiblíží... Je to vždy stejné. Ozve se pláč, starostlivě hledíte a soucitně foukáte na bolístku a přitom si myslíte: už si dát příště pozor. Bolestná zkušenost platí víc než všecko varování. – Milé děti a mladí přátelé, v životě se člověk častěji spálí. Rodiče napomínají, vychovatelé varují, ale teprve když každý sám udělá trpkou zkušenost, trochu se spálí, dává si větší pozor. Proto jsem vám přál, abyste se trochu spálili a poznali, jak trpké je opustit Boží cestu. Smutná zkušenost vás uchrání dalších a větších pádů.

2. „Milovati a být milován je největší štěstí na světě“, řekl básník Goethe. Toto štěstí vzájemné lásky prožívají manželé. Šťastná rodina je kouskem ráje na zemi a tak bych to přál všem manželům v tomto roce. Jedno přísloví praví, že lidé jsou jako hory: nejhezčí jsou na dálku. Když dva lidé bydlí stále spolu, nevidí už jen to krásné, nýbrž poznávají i své chyby a začínou si je někdy vyčítat. Jeden řekne nelaskavě

slovo (snad byl přepracován, nervózní). Druhý je vrátí třeba i s úroky. Pro takové chvíle radí moudrý Sirach v Písmě svatém – Neslyš jazyka zlého, buď na chvíli hluchý. Ústům svým udělej zámek, buď na chvíli němý. Mlčte, když vám v srdci bouří hněv, mlčte, když druhý řekl ostré nespravedlivé slovo. Když slavnému Caesarovi stoupl někdy hněv do hlavy, byl potichu a počítal do dvaceti, aby se uklidnil, pak teprve odpověděl. Možná, že vy někdy budete muset mlčky počítat do sta, třeba i více, ale vydržte to. Přestřelka spíš ustane, když se z druhého zákupu neodpovídá. Granát nevybuchne, když padne do měkké půdy. Večer ovšem zámek od úst oddělte, aby dle slov apoštolových nad vašim hněvem slunce nezapadlo.

3. Když jsem přál starším spoluobčanům, aby se dali pochovat, nemyslím, tím, aby nás letos opustili. Jiná myšlenka je skryta v tomto přání. – Před 300 lety žil v Římě papež Innocenc XI. Každé ráno přicházel k němu státní sekretář a přednášel mu rozličné záležitosti. Když měl papež podepsat nějaké důležité rozhodnutí, odešel na chvíli do vedlejšího pokojíku. Vrátil se vážný a vždy rozhodl dobře, spravedlivě, bez zaujetí. Co bylo v té komůrce? Nikdo nevěděl, papež ji zamykal. Po jeho smrti tam vešli a spatřili na stěně obraz papeže Innocence v rakvi: tvář zsinálá, oči zavřené, rty modré, ruce různěcům sepnuté. Před tímto obrazem klekával papež a ptával se: Innocenci, jak bys jednal, kdybys měl umřít dnes? Díval se na svět ve světle hromničky, odhadl správně, co má jen chvilkovou cenu a co má cenu věčnou. To je význam podivného přání, abyste se dali pochovat - pamatujte na smrt!

(pokračování na stránce 4)

Informace a oznámení

Přehled bohoslužeb

	neděle	pondělí	úterý, čtvrtek, sobota	středa	pátek
Nové Město	7.45 9.00		7.00	17.30	18.00
Bobrová	10.45	18.00			17.00

(pokračování ze strany 3)

4. Poslední přání nám všem – vím, že nespokojenosti je na světě dost – takovou vám nepřeji. - Arabský učenec Lokman pocházel z chudé rodiny. Už byl studentem a ještě musel chodit bosý, neměl se do čeho obout. Styděl se za svou chudobu a šel postranními uličkami, aby raději nikoho nepotkal. Tu uviděl u mešity sedět žebračka, neměl nohou. Hoch přemýšlel: „Kdyby ten ubožák měl nohy, jak rád by chodil bos, nevadilo by mu to, a já se za svou bídu stydím. Odchází spokojen, byl rád, že může chodit, i když je bosý. – Nedívejme se závistivě na ty, kteří se mají lépe než my. Pohledme kolem sebe na nemocné a tělesně postižené, kteří by dali

nevím co, kdyby se mohli mít jako my. V čem tedy máme být nespokojeni?

a) Nespokojme se se svým náboženským vzděláním. Vzdělávejte se dál, čtete bibli, životy svatých, poslouchajte kázání. Potom vždycky najdete správnou odpověď na četné námítky proti víře, jež musíte slyšet.

b) Buďte nespokojeni se svou dokonalostí, se svými chybami a hříchy. Jsou lidé, kteří mají dluhů jako kvítí a nic si z toho nedělají. To je lehkomyšlnost a nedbalost. A s dluhy u Pána Boha je to stejné. Vyrovnat u Boha nedoplatky a postupovat výš, k Bohu blíž, stávat se vždy lepší, dokonalejší. V nebesích je náš domov.

(*Hořící srdce – P. Alois Pekárek*)

Moudrost a zamyšlení pro naše povzbuzení – o dětech

Vaše děti nejsou vašimi dětmi. Jsou syny a dcerami Života, toužícího po sobě samém. Přicházejí skrze vás, ale ne od vás. A třebaže jsou s vámi, přece vám nepatří. Můžete jim dát lásku, ne však své myšlenky. Můžete dát domov jejich tělům, ne však jejich duším, neboť jejich duše přebývají v domově zítřka, který vy nemůžete navštívit dokonce ani ve svých snech. Můžete se snažit

být jako ony, avšak nepokoušejte se je učinit podobné sobě. Život nekrácí zpět a nezastavuje se u včerejška. Jste luky, z nichž jsou vaše děti vystřelovány jako živé šípy. Lučištník vidí na stezce nekoňčena terč a napíná vás svou silou, aby šípy letěly rychle a daleko. Ať napínání rukou Lučištníka je pro vás radostí. Neboť jako miluje šíp, který letí, tak miluje i luk, který je pevný. (*Chalil Džibrán*)

Čajovna a posezení ve farním sále

Po novém roce se otevřou dveře novoměstské fary pro naše rodiny s dětmi i pro všechny farníky, kteří si chtějí přijít popovídat. Ve farním sále vám uvaříme čaj, vezměte si s sebou dobrou náladu, dětem oblíbenou hračku, maminky, babičky i tetičky mohou něco dobrého upéci a v neděli po mši můžete společně chvíli posedět.

Informace:

Schola od sv. Kunhuty vás srdečně zve na 2. NOVOROČNÍ KONCERT, který se bude konat 8. ledna 2006 v 17 hod. v kostele sv. Kunhuty v Novém Městě na Moravě. Všichni jste srdečně zváni!

vaše schola